

1921

1ste Beh. af Lovf. om Stempelafg. af Pengeeffekter.

1922

ter have en Stempelafgift af fremmede Statspapirer; men deraf uddrages saa ikke den Slutning, at Danmark da ogsaa maa lægge en Skat paa disse Staters Obligationer, men der uddrages den Slutning, at det maa lægge en Skat paa alle Staters Obligationer. Herpaa er der jo imidlertid en meget væsentlig Forskiel. Det vilde være ganske naturligt, at den danske Stat værgede sig imod, at dens Statspapirer bleve beskattede andesteds, medens de paagjældende andre Staters Papirer gif frit ind her. Men ved nu at indføre en Skat paa alle fremmede Staters Papirer, ogsaa paa saadanne Staters, hvor danske Statspapirer ikke beskattes, vil netop det omvendte Tilfælde komme tilstede. Man opfordrer derved fremmede Stater til at gjøre Gjengjæld overfor os med Hensyn til Beskatningen. Lad mig tage et Exempel fra vore nærmeste Naboer, Sverrig og Norge, med hvilke vi jo have en meget livlig Omsætning baade i andre Retninger og i Henseende til Statspapirer. Der har man, saa vidt mig bekjendt — jeg maa henholde mig til, hvad der foreligger i Lovforslagets Motiver og i Forhandlingerne i det andet Thing — ikke hidtil nogen Skat paa danske Statspapirer, ligesom vi for Tiden ikke have nogen Skat paa svenske og norske. De nævnte Landes Papirer gaa altsaa gjensidig frit ind og ud. Men, lægger Danmark nu en Skat paa svenske og norske Statspapirer, hvad bliver saa Følgen deraf? Følgen vil ganske vist blive den, at danske Statspapirer faae et Forspring paa det danske Marked fremfor norske og svenske Statspapirer. Men det vil da ogsaa være ganske naturligt, at man ikke i Norge og Sverrig vil se derpaa uden at føle sig nødsaget til at gjøre Gjengjæld. Vi ville selvfølgelig ved her at lægge Skat paa Statspapirer, der hidrøre fra Lande, som ikke beskattede danske Statspapirer, kun fremkalde Reciproctet fra deres Side. Men nu er Spørgsmaalet, om ikke den Fordel, som vi skulde have af den foreslåede lille Skattelov, derved vilde gaa tabt. Jeg frygter meget

for, at det vilde blive Tilfældet, og jeg tror, at man bedst vil kunne stille sig det rigtig klart for Die, dersom man tænker sig det Tilfælde, at der for den danske Stat indtræffer en eller anden overordentlig Begivenhed. Indtræffer der en saadan, saa lærer jo Erfaringen, at vi ere nødte til at stifte Laan. Ved Optagelse af saadanne Laan — vi have jo hidtil stiftet vore Laan i England — vil der af den, der paatager sig det og bestemmer Prisen derfor, være at tage Hensyn til, hvorvidt de danske Statspapirer ere beskattede paa de Markeder, hvor de hyppigst omsættes med andre. Men, fremkalde vi nu ved det Lovforslag, der her foreligger, en Skat paa danske Papirer i Udlandet, ville vi altsaa i paakommende Tilfælde selv komme til at betale den og maaske endog betale den dyrt.

Det er i mine Dine en Betænkelse, som har en ikke ringe Vægt med Hensyn til det foreliggende Forslag. Og ved Siden af den tillægger jeg ogsaa de Udtalelser en ikke ringe Vægt, som ere bleyne fremsatte af de tvende ærede Talere hift henne, som have havt Ordet i denne Sag (Melchior og W. Petersen). Ejens vi nemlig Intet derved, saa er det klart, at vi ikke handle rigtig i at lægge nogensthemst Hindring i Veien for de omhandlede Papirers frie Bevægelse. Nu bliver det derfor Spørgsmaalet: „Hvor stor en Indtægt kan Statskassen vente sig ved det foreliggende Lovforslag?“ Den Gang den ærede Finantsminister foreslagde Lovforslaget i det andet Thing, gjaldt det efter Motiverne om en Sum af 50,000 Rd. I det andet Thing er Lovforslaget imidlertid blevet beklippet saaledes, at Indtægten nu kun kan anslaaes til 20,000 Rd. Men en Skattelov har jo vistnok ingen anden Interesse for en Finantsminister end den, at den skaffer Penge tilveie, og den maa altsaa bedømmes efter Storrelsen af den Sum, som den kan ventes at ville indbringe. Lovforslaget er selvfølgelig nu gaaet ned i den ærede Finantsministers Dine til en Værdi af to Femtedele af, hvad det oprindeligt var værd; de tre Femte-